

את אזור גבול יפו-בת-ים מציינים רחוב הגבול אשר מחבר את כיכר הגבול לדרך העצמאות וביניהם כיכר ההגנה. הכיכר מתחברת גם אל רחוב יפת הארוך, עורק התנועה המוביל מיפו אל תל-אביב. בלפור והרצל מובילים לבת-ים, יורדי הים מוביל לים. כיכר הגבול מחברת את כולם. אי תנועה מסדיר תנועה. בין הרחובות מגרשים, במגרש ריק ליד הים מושלכת פסולת, תרנגולות וציפורים משוטטות עליה חופשי. על המגרשים האחרים ניבנו בתים משותפים וחנויות בצורות וגבהים שונים. אנו הנוסעים, מקיפים את העיגול מוכיחים שוב ושוב את חוק ההתמדה הקובע כי כל גוף שואף להשאר במצבו. במילים אחרות, כאשר לא פועלים כוחות על גוף מהירותו לא תשתנה. כוחות הסיבוב המדומים דוחפים אותנו החוצה והכיכר מרכזת פנימה ומסובבת אותנו בקו הגבול. בתוך המעגל נותר עיגול, שטח ציבורי, פתוח, נקלע להיות אי תנועה ועליו כרי דשא, חלוקי נחל, טפטפות, כדים מוטים ועצי זית.

בלב הכיכר אני רואה אותה, את שוטרת התנועה, עומדת לה על הדשא בין עצי הזית הצעירים היא בתפקיד. מסדירה את התנועה. תנועותיה מצחיקות, מפעילה את נתיבי התנועה סביבה, משופעת מכשירי מעקב שהותקנו בה. אברי החישה מאפשרים לה ראייה למרחקים. את ראשה היא מסוגלת לסובב שלוש מאות ושישים מעלות על מנת לראות לכל הכוונים. בונה עולם תלת מימדי באמצעות המידע החושי הזורם אליה. על רשתית עינה נבנים במהירות מסחררת היטלים רבים אנכיים אופקיים ואלכסוניים. בת-ים-יפו-בת-ים-יפו-בת-ים-יפו. היא מוצפת בנתונים. את מראה עיניה היא מעבירה ישר לבטן, כזאת היא, לוקחת הכל לבטן. מתוך הבטן היא פולטת ומשדרת את התמונות מיד, אחרת היא היתה משתגעת. כוחותיה מאפשרים לה להפעיל את כישוריה בו זמנית. היא מסובבת את מותניה בכוון הפוך לסיבוב ראשה, כך ברגע שהיא רואה את הים לפניו, מסך חצאית הפעמון שלה מתעגל ומקרין את הים מאחור. כשהיא מקרינה את בתיה של יפו על מסך החצאית המתעגלת מלפנים, ראשה מופנה לאחור והיא רואה את בת-ים. כך, במעגל סגור, בתוך כיכר עגולה היא סובבת כציר, אין לה חזית ואין לה גב. מעגלת מותניה ושמלתה חגה סביבה. בזרועותיה הארוכות היא מסמנת, מקפיאה ומקרבת מסובבת ראשה ועוצרת, שומרת על מרכז הכובד ומחוללת.

אמנם האירועים המתרחשים הם רק אוסף של צרופי מקרים, אך גם "הרקדנית הקטנה בת ה-14" של דגה בתוך תוכה, ועל כך היא שמחה. מקומה בלב המעגל מאפשר לתדרים ולגלי האור להישאב אליה ללא הפרעה. הערים השכנות זורמות בגופה של השוטרת ועוברות, היא מרגישה זאת בעורקיה. בת-ימית יפואית שכמותה בונה בראשה את המקצב שמינע אותה. מעבדת את קולות המואזין ותפילת בתי הכנסת ונעה. מערבלת את שירתם של חברי "נחמן מאומן" כשהם מקפצים בצמתים, את צפירות המכוניות, את הרוחות המנשבות ואת קול גלי הים ונעה. כך היא סובבת, קולטת ומשדרת ואינה דורכת ממש על האדמה. היא המציאות והמציאות מתהפכת בה. צורות וחומרים היא מפרקת, קולות ותנועות היא פורטת, בונה, מגבשת ומפוררת.

מתוך כוחות הסיבוב ומתוך ההצטברות מספיקה לה דחיפה קלה בבוהן, והיא מתחילה להתרומם. אוספת את חלקיקי המראות והביזקי הצורות ומתרוממת. היא מרחפת ומביטה מלמעלה על הים שממשין, ברחובות שנמשכים לעוד כיכר ועוד כיכר. מגלה כי סביב לבתים גדרות חיות ועצים, את הרחובות מלווים מדרכות משני הצדדים בדרך כלל, בשוליהן אבני שפה ותעלות ניקו. היא מבחינה באנשים יוצאים מהבתים והולכים ברחובות ונוהגים מכוניות. הם חוצים את הגבול והולכים לחנות ממתקי הגבול המקסימה, ל"מאפיית הגבול", הם יורדים אל החוף, יושבים על כסאות הפלסטיק תחת המקום של גואטה ומביטים בים. על קו החוף היא מזהה את מוכר הביגלה מיפו דוחף את עגלת התלת אופן שלו עד קצה בת-ים. המכוניות סובבות את הכיכר, היא מרגישה מרוקנת, תוהה על העולם ועל העיגול. צורך עצום מציף אותה. היא חיבת לרדת לכיכר ולדרוך מיד על גבעת הדשא עם עצי הזית הנטועים בתוכה כמו בשאר כיכרות ארצה. מכוונת עצמה ללב הכיכר, יורדת אט אט ואינה יכולה להתאפק, עוד לפני שהיא ממש דורכת על האדמה, היא מתחילה לסובב את ראשה לכל הכוונים, לקלוט תמונה רחבה ככל שניתן. נעטפת בחלקי הערים והנוף, מערבלת, מעבדת ומקרינה, ללא דיחוי משקפת את המצב בגבול ומדווחת, עוקבת ומדווחת. יפו-בת-ים-ים. יפו-בת-ים-ים. יפו-בת-ים-ים. יפו-בת-ים-ים.

